Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 6 **Warszawa, dnia 15 czerwca 1935 r.**

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

TREŚĆ:

SKOROWIDZ RZECZOWY.

Do obywateli Rzeczypospolitej.

Marszałek Józef Piłsudski życie zakończył.

Wielkim trudem Swego życia budował siłę w Narodzie, genjuszem umysłu, twardym wysiłkiem woli Państwo wskrzesił. Prowadził je ku odrodzeniu mocy własnej, ku wyzwoleniu sił, na których przyszłe losy Polski się oprą. Za ogrom Jego pracy danem Mu było oglądać Państwo nasze jako twór żywy, do życia zdolny, do życia przygotowany, a Armję naszą — sławą zwycięskich sztandarów okrytą.

Ten największy na przestrzeni całej naszej historji Człowiek z głębi dziejów minionych moc Swego Ducha czerpał, a nadludzkim wytężeniem myśli drogi przyszłe odgadywał.

Nie Siebie tam już widział, bo dawno odczuwał, że siły Jego fizyczne ostatnie posunięcia znaczą. Szukał i do samodzielnej pracy zaprawiał ludzi, na których ciężar odpowiedzialności skolei miałby spocząć.

Przekazał Narodowi dziedzictwo myśli o honor i potęgę Państwa dbałej.

Ten Jego Testament, nam żyjącym przekazany, przyjąć i udźwignąć mamy.

Niech żałoba i ból pogłębią w nas zrozumienie naszej — całego Narodu — odpowiedzialności przed Jego Duchem i przed przyszłemi pokoleniami.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ

I. MOŚCICKI

Warszawa-Zamek dnia 12 maja 1935 r.

47.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 18 kwietnia 1935 r.

o zmianie w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 sierpnia 1932 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego

Na podstawie art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) zarządzam co następuje:

§ 1. § 19 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 sierpnia 1932 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 644) otrzymuje brzmienie następujące:

„Zakładami ochrony roślin w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są stacje ochrony roślin, czynne we właściwych izbach rolniczych, a dla obszaru województw: białostockiego, poleskiego i warszawskiego do czasu utworzenia stacyj ochrony roślin we właściwych izbach rolniczych — Stacja Ochrony Roślin Towarzystwa Ogrodniczego Warszawskiego w Warszawie".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 8.V.35 r. Nr. 34, poz. 243).

48.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 24 kwietnia 1935 r.

wydane co do § 1 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w sprawie ustanowienia państwowego stada ogierów w Berdówce.

Na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. o państwowych zakładach chowu koni i o premjowaniu ogierów (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 435) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się państwowe stado ogierów w Berdówce, w powiecie lidzkim, województwie nowogródzkiem.

§ 2. Państwowe stado ogierów w Berdówce obejmować będzie swoim zakresem działania obszar województw nowogródzkiego i wileńskiego, które wyłącza się z okręgu działania państwowego stada ogierów w Janowie, określonego w § 1 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 3 listopada 1930 r. w sprawie okręgów działania państwowych stad ogierów (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 623).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 20.V.35 r. Nr. 36, poz. 252).

49.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1935 r.

o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 1 i art. 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) w brzmieniu ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 202) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się do zaległości w podatkach państwowych: gruntowym, przemysłowym od obrotu, dochodowym (dział I), od nieruchomości, od lokali, od placów budowlanych i wojskowych, wraz z dodatkami państwowemi i samorządowemi.

(2) Zaległości podatkowe, wymienione w ust. (1), nazywane będą w dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego zaległościami.

(3) Ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, stosuje się w każdym podatku i w każdym okręgu wymiarowym odrębnie.

§ 2. (1) Ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, przysługują z urzędu osobom fizycznym, spadkom nieobjętym (wakującym) i spółkom jawnym, z następującemi zastrzeżeniami:

1) płatnicy, przeciwko którym wszczęto przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego dochodzenie karne z powodu

naruszenia przepisów ustaw o podatkach, wymienionych w ust. (1) § 1, zagrożonego karą pozbawienia wolności, z ulg przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem nie korzystają, wyjąwszy przypadki, gdy na skutek przeprowadzonego dochodzenia płatnik został uwolniony od odpowiedzialności karnej lub gdy dochodzenie zostało umorzone;

2) płatnicy, którzy na podstawie § 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), pozbawieni zostali prawa do ulg określonych w tem rozporządzeniu, korzystają z ulg wynikających z rozporządzenia niniejszego tylko pod warunkami ustalonemi w § 12;

3) płatnicy, posiadający ordynacje (fideikomisy), mogą uzyskać ulgi określone w rozporządzeniu niniejszem, w przypadkach gospodarczo uzasadnionych, w odniesieniu do wszystkich zaległości, bez względu na to, czy obciążają one tylko ordynacje, czy też także prywatne majątki tych płatników — na indywidualne podania wnoszone do Ministerstwa Skarbu.

(2) Osoby, niewymienione w ust. (1), mogą uzyskać ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, w przypadkach gospodarczo uzasadnionych, na podania wnoszone za pośrednictwem właściwych władz skarbowych do Ministerstwa Skarbu.

§ 3. (1) Płatnikowi, który w roku budżetowym 1934/35 uiścił co najmniej sumę, stanowiącą równowartość przypisanego mu w tym roku podatku (§ 1), a ogólna suma zaległości w tym podatku, wyprowadzona na dzień 31 marca 1935 r., w porównaniu z ogólną sumą zaległości, wyprowadzoną na dzień 31 marca 1933 r.:

1) nie uległa zwiększeniu lub zmniejszyła się nie więcej niż o 25% — umarza się połowę zaległości w tym podatku, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r. a uwidocznionych w księgach bierczych według stanu na dzień 31 marca 1935 r.;

2) zmniejszyła się więcej niż o 25% — umarza się całkowicie zaległości wymienione w pkt. 1).

(2) Płatnikowi, któremu w roku budżetowym 1934/35 nie przypisano podatku (§ 1), a który jednakowoż posiada w tym podatku zaległości, pochodzące z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., umorzenia przewidziane w ust. (1) oraz ulgi określone w paragrafach następnych przysługują, o ile ogólna suma tych zaległości, wyprowadzona na dzień 31 marca 1935 r., w porównaniu z ogólną ich sumą, wyprowadzoną na dzień 31 marca 1933 r., wskutek dokonanych uiszczeń nie uległa zwiększeniu lub zmniejszyła się w stopniu przepisanym w ust. (1).

§ 4. (1) Zapłatę zaległości w podatku, pochodzących z okresów przed 1 kwietnia 1933 r., które nie ulegają umorze-

niu na podstawie § 3 oraz pochodzących z roku budżetowego 1933/34, odracza się do dnia 31 marca 1938 r., o ile płatnik uiścił w roku budżetowym 1934/35 równowartość przypisanego mu w tym roku podatku i w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 będzie dobrowolnie uiszczać przypisywany mu w tych latach podatek.

(2) Niedopełnienie warunków, określonych w ust. (1), powoduje natychmiastową wymagalność odroczonych zaległości wraz z odsetkami za czas od dnia 1 kwietnia 1934 r. oraz utratę prawa do dalszych ulg, wynikających z paragrafów następnych.

§ 5. (1) Płatnikowi, który:

1a) w roku budżetowym 1934/35 uiścił przypisany mu w tym roku podatek, albo

b) w roku budżetowym 1934/35 uiścił, lub zgodnie z postanowieniami § 7, uiścił równowartość przypisanego mu w tym roku podatku i zarazem, w przypadkach przewidzianych w § 8, uiści w terminie do dnia 31 marca 1936 r. zaległości powstałe w tym podatku w roku budżetowym 1934/35,

umarza się, niezależnie od umorzeń, przewidzianych w § 3, 10% zaległości odroczonych w myśl § 4;

2) w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 uiści dobrowolnie podatek, jaki mu w tych latach będzie przypisywany, umorzy się

w roku budżetowym	1935/36	—	15%
„ „ „	1936/37	—	20%
„ „ „	1937/38	—	25%

zaległości odroczonych w myśl § 4.

(2) Prawo do umorzeń w poszczególnych latach budżetowych (ust. (1) pkt. 2) uzależnia się od nabycia prawa do umorzenia w roku poprzedzającym.

(3) Podstawę umorzeń przewidzianych w ust. (1) stanowić będzie w każdym roku budżetowym suma zaległości, odroczona w myśl § 4.

(4) Umorzenia, przewidziane w ust. (1), dokonywane będą w ostatnim dniu każdego roku budżetowego. Wyjątek stanowi umorzenie przewidziane w pkt. (1) ust. (1), które dokonane będzie z końcem roku budżetowego 1935/36.

§ 6. (1) Odsetki i odsetki ulgowe, przypadające od zaległości odroczonych w myśl § 4, umarza się za czas od dnia ich powstania do dnia 31 marca 1934 r. włącznie.

(2) Odsetki i odsetki ulgowe, przypadające od tych zaległości za czas od dnia 1 kwietnia 1934 r., nie będą pobierane

przez czas odroczenia, jeżeli dopełnione zostaną przez płatników warunki, określone w § 4.

§ 7. (1) Płatnik, który w roku budżetowym 1934/35 nie uiścił sumy, stanowiącej równowartość przypisanego mu w tym roku podatku (§ 1), korzysta mimo to z ulg, określonych w rozporządzeniu niniejszem, jeżeli brakująca do wysokości tej sumy różnica oraz przypadające od niej odsetki zostaną wyrównane, bądź w drodze egzekucji, bądź w drodze dobrowolnej wpłaty, w terminie do dnia 1 czerwca 1935 r. Uzyskana z tego tytułu suma zostanie zarachowana na pokrycie zaległości powstałych w tym podatku w r. 1934/35.

(2) Dla posiadaczy gospodarstw wiejskich, których główne zajęcie stanowi prowadzenie tych gospodarstw, termin uiszczenia różnicy wyznacza się na dzień 1 września 1935 r.

(3) Przepisy ustępów poprzedzających mają odpowiednie zastosowanie do pokrycia zaległości w podatku, powstałych w roku budżetowym 1933/34, w tych wypadkach, gdy nie przypisano podatku w roku budżetowym 1934/35. Płatnik przez uiszczenie tych zaległości w terminach wyżej wskazanych może uzyskać prawo do odroczenia zaległości pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 roku, przewidzianego w § 4, oraz do ulg, wynikających z paragrafów następnych, natomiast nie uzyskuje prawa do umorzeń przewidzianych w § 3.

§ 8. Płatnikowi, który pomimo uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 lub w terminach przewidzianych w § 7 równowartości przypisanego mu w tym roku podatku, posiada powstałe w tym roku zaległości, zezwala się na spłatę ich w terminie do dnia 31 marca 1936 r., z odsetkami ulgowemi za czas od dnia powstania tych zaległości.

§ 9. Wpłaty na poczet zaległości odroczonych w myśl § 4, dokonywane w okresie odroczenia, powodują pokrycie zaległości w stosunku

w roku budżetowym	1935/36	—	250%
„ „ „	1936/37	—	200%
„ „ „	1937/38	—	150%

dokonanej każdorazowo wpłaty oraz umorzenie odsetek, przypadających od pokrytych w ten sposób zaległości.

§ 10. (1) Wpłaty, o których mowa w § 9, mogą być dokonywane gotówką i obligacjami 6% pożyczki wewnętrznej (narodowej) i 5%-wej pożyczki konwersyjnej z 1924 r.

(2) Obligacje 6% pożyczki wewnętrznej (narodowej) i 5%-wej pożyczki konwersyjnej z 1924 r. będą przyjmowane według ich wartości imiennej od wszystkich ich właścicieli. Za właścicieli obligacyj pożyczki narodowej uważa się pierwonabywców tych obligacyj oraz osoby, które otrzymały te obliga-

cje na zasadzie przelewu dokonanego za zgodą Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej na zasadzie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 416).

§ 11. (1) Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego uzależniają uzyskanie ulg od uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 sumy, stanowiącej równowartość przypisanego w tym roku podatku, rozumie się przez to co następuje:

1) „podatek przypisany“ stanowi ogólna suma wymierzonego podatku łącznie z dodatkami, zmniejszona o dokonane odpisy, dotyczące tegoż wymiaru;

2) przy ustalaniu równowartości uiszczeń bierze się pod uwagę wszelkie wpłaty dokonane w gotówce, w świadczeniach w naturze i w papierach wartościowych, któremi w myśl obowiązujących przepisów można spłacać należności podatkowe, oraz w kompensacjach, o których mowa w § 2 art. 103 ordynacji podatkowej — bądź dobrowolnie, bądź w drodze egzekucji, z wyłączeniem wpłat, zaliczonych na odsetki, odsetki ulgowe i koszty egzekucji oraz wpłat, zużytych na pokrycie zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1934 i 1935.

(2) Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego uzależniają uzyskanie ulg od dobrowolnego uiszczenia należnności, rozumie się przez to wpłaty, dokonane przez płatnika przed upływem terminu, oznaczonego w doręczonem mu upomnieniu. W przypadkach szczególnie uzasadnionych przysługuje dyrektorowi izby skarbowej prawo przywrócenia lub przedłużenia powyższego terminu.

(3) Jeżeli po zastosowaniu ulg określonych w rozporządzeniu niniejszem wymiar podatku za jeden z okresów poprzedzających dzień 1 kwietnia 1933 r. na skutek odwołania, ulegnie zmianie, właściwa władza skarbowa podda przyznane ulgi rewizji i zastosuje je w takim rozmiarze, jaki będzie odpowiadał zmienionemu stanowi faktycznemu.

§ 12. Płatnikom, wymienionym w pkt. 1) ust. (1) § 2, którzy w terminie do dnia 1 czerwca 1935 r. wpłacą w gotówce sumę, odpowiadającą równowartości przypisanych im w okresie od 1 kwietnia 1932 r. do 31 marca 1935 r. wszystkich podatków wymienionych w § 1 ust. (1), z dodatkami państwowemi i samorządowemi oraz z przypadającemi odsetkami i kosztami egzekucji, przyznaje się w odniesieniu do zaległości, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1932 r., ulgi określone w rozporządzeniu niniejszem, z tą różnicą, że ilekroć w rozporządzeniu tem powołana jest data 31 marca lub 1 kwietnia 1933 r., zastępuje się ją datą 31 marca lub 1 kwietnia 1932 r.

§ 13. (1) Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw

Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 września 1934 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 816). Przepisy rozporządzenia niniejszego będą jednak stosowane tylko wobec tych płatników, którzy zrezygnują zupełnie z ulg przyznanych im wspomnianemi wyżej rozporządzeniami i o rezygnacji tej oraz o chęci korzystania z ulg, określonych w rozporządzeniu niniejszem, zawiadomią pisemnie właściwą władzę skarbową w terminie do dnia 15 maja 1935 r. Płatnicy, którzy wybiorą ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, nie będą mogli następnie prosić o przywrócenie prawa do korzystania z ulg, określonych w rozporządzeniach na wstępie wymienionych.

(2) Płatnicy, których zaległości podatkowe, pochodzące z przypisów dokonanych przed 1 kwietnia 1933 r., zostały umorzone na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 135), korzystają w odniesieniu do zaległości, powstałych w latach budżetowych 1933/34, 1934/35, z ulg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, na warunkach w niem ustalonych.

(3) O ile chodzi o zaległości w podatku gruntowym, pobieranym od jednostek zbiorowych, warunek „uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 równowartości przypisanego w tym roku podatku“ zastępuje się warunkiem uiszczenia w roku budżeto-1934/35 sumy podatku wymierzonego za rok 1934.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Dz. U. R. P. z 19.IV.35 r. Nr. 29, poz. 225).

50.

PISMO OKÓLNE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. Z. Ryb. II-1/16-35 z dnia 16 maja 1935 r.

w sprawie podziału wód na obwody rybackie.

Na podstawie art. 20 ustawy o rybołówstwie ustalam w czwartej kolejności następujący porządek i termin podziału wód otwartych na obwody rybackie.

PP. Wojewodowie Białostocki, Kielecki, Lubelski, Łódzki, Pomorski, Poznański, Warszawski, Wileński, Nowogródzki, Poleski i Wołyński zechcą zarządzić przeprowadzenie w terminie najpóźniej do dnia 31 grudnia 1935 r. podziały na obwody rybackie:

I. na obszarze województwa białostockiego — dorzecza Niemna z wyłączeniem dorzeczy jego lewobrzeżnych dopływów;

II. na obszarze województwa kieleckiego — wszystkich wód otwartych nieobjętych dotąd podziałem na obwody rybackie;

III. na obszarze województwa lubelskiego — wszystkich wód otwartych nieobjętych dotąd podziałem na obwody rybackie;

IV. na obszarze województwa łódzkiego — dorzecza Prosny;

V. na obszarze województwa pomorskiego — dorzecza Wdy (Czarnej Wody);

VI. na obszarze województwa poznańskiego — dorzecza lewobrzeżnych dopływów Warty dotąd nieobjętych podziałem na obwody rybackie;

VII. na obszarze województwa warszawskiego — wszystkich wód otwartych nieobjętych dotąd podziałem na obwody rybackie;

VIII. na obszarze województwa wileńskiego — głównego biegu Wilji oraz wszystkich dorzeczy prawobrzeżnych dopływów Wilji z wyłączeniem dorzecza Żejmiany;

IX. na obszarze województwa nowogródzkiego — dorzecza Szczary;

X. na obszarze województwa poleskiego—dorzeczy wszystkich dopływów Bugu z wyjątkiem dorzecza Muchawca;

XI. na obszarze województwa wołyńskiego — dorzecza Horynia.

Przy przeprowadzaniu podziału wód na obwody rybackie winny być zastosowane przepisy zawarte w zarządzeniach:

1. z dnia 29 października 1932 r. Nr. Z. Ryb. II-1/32 w sprawie zasad i sposobu podziału wód otwartych na obwody rybackie (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr. 3, poz. 36 z 1932 r.),

2. z dnia 3 listopada 1932 r. Nr. Z. Ryb. II-1/34 w sprawie trybu postępowania przy podziale wód otwartych na obwody rybackie (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr. 6, poz. 122 z 1933 r.),

3. z dnia 4 listopada 1932 r. Nr. Z. Ryb. II-1/35 w sprawie właściwości władzy w sprawach rybołówstwa w wodach, stanowiących granicę 2-ch województw (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr. 6, poz. 123 z 1933 r.),

4. z dnia 18 marca 1933 r. Nr. Z. Ryb. II-1/10/33 w sprawie obwodów rybackich na jeziorach,

5. z dnia 19 maja 1933 r. Nr. Z. Ryb. II-1/30/33 w sprawie tworzenia obwodów rybackich na jeziorach państwowych,

6. z dnia 22 grudnia 1933 r. Nr. Z. Ryb. II-1/55 w sprawie nazwania obwodów rybackich.

Podział wód otwartych poszczególnych dorzeczy względnie ich części na obwody rybackie winien być ogłaszany w miarę przeprowadzanych dochodzeń, stosownie do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1935 r. o ogłaszaniu orzeczeń o tworzeniu i zmianach obwodów rybackich (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 165), w sposób przewidziany w ustępie przedostatnim zarządzenia z dnia 29 października 1932 r. Nr. Z. Ryb. II-1/32.

Minister *(—) J. Poniatowski*

Otrzymują: wszyscy Panowie Wojewodowie (z wyjątkiem Pana Wojewody Śląskiego, Krakowskiego, Lwowskiego, Tarnopolskiego i Stanisławowskiego).

51.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Z. Ryb. II-1/15/35 z dnia 14 maja 1935 r.

w sprawie ochrony ryb i raków.

Artykułem 67 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) wprowadzone zostało do ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 357) upoważnienie dla wojewódzkiej władzy administracji ogólnej do zezwolenia w celach naukowych lub gospodarczych na wyjątki od postanowień zawartych w rozporządzeniach, wydanych na podstawie art. 54 ust. 1 lub 2 ustawy o rybołówstwie w brzmieniu ustalonem powołanem rozporządzeniem.

W związku z powyższem zaznacza się, że wojewódzkie władze administracji ogólnej, korzystając z wyszczególnionego wyżej upoważnienia, winny stosować się do instrukcji, zawartej w §§ 4—8, 17 oraz 24 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Re-

form Rolnych z dnia 27 października 1932 r. o ochronie ryb i raków na wodach otwartych (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 874).

(—) Rudnicki
Dyrektor Departamentu

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie z wyjątkiem Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach oraz Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

52.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Z. Ryb. III-3/11-35 z dnia 20 maja 1935 r.

w sprawie nagród za wykrywanie przestępstw rybackich.

W celu wzmocnienia nadzoru nad przestrzeganiem przepisów obowiązującej ustawy o rybołówstwie Ministerstwo wprowadza nagrody dla funkcjonarjuszów Policji Państwowej i dozoru rybackiego za gorliwe wykrywanie przestępstw rybackich.

Przy udzielaniu nagród należy kierować się następującemi wytycznemi:

1) Nagradzane mogą być jedynie wykrycia przekroczeń ustawy o rybołówstwie po uprawomocnieniu się orzeczenia karnego.

2) Przy przyznawaniu nagród należy przyjąć poniżej podane orjentacyjne stawki:

a) za wykrycie przestępstwa wymienionego w art. 80 ustawy o rybołówstwie — do 1.00 zł.;

b) za wykrycie przestępstwa wymienionego w art. 81—82 do 2.00 zł.;

c) za wykrycie przestępstwa wymienionego w art. 83 do 3.00 zł.;

d) za wykrycie przestępstwa wymienionego w art. 84 do 5.00 zł.;

e) za wykrycie przestępstwa wymienionego w art. 85 do 8.00 zł.

3) Za wykrycie przestępstw w warunkach szczególnie trudnych, jak np. w porze nocnej, mogą być wypłacone zależnie od uznania Urzędu Wojewódzkiego — nagrody wyższe, nie większe jednak niż 50% od normalnych.

4) W razie zarządzenia wzmożonego nadzoru, np. w okre-

sie wiosennej ochrony ryb, lub w celu ukrócenia kłusownictwa lub też masowego obrotu ryb poniżej wymiarów ochronnych i użycia do tych czynności jednorazowo większej ilości funkcjonarjuszów Policji Państwowej dopuszczalne jest wypłacenie nagród niezależnie od wyników przeprowadzonej akcji. Wysokość tych nagród zależy od uznania Urzędu Wojewódzkiego z tem jednak, że przy wyjątkowo tylko trudnych wypadkach mogą przekraczać 10 zł. dla jednego funkcjonarjusza.

5) Wobec szczupłości środków, jakiemi dysponuje na ten cel Ministerstwo, należy przy przyznawaniu nagród kierować się zasadą celowej oszczędności.

Kredyt na nagrody za wykrywanie przestępstw rybackich należy przewidywać w miesięcznych preliminarzach w dz. 2 par. 14 budżetu Ministerstwa z wyraźnem nadmienieniem w preliminarzu, że przewidziana kwota ma służyć na wypłacenie nagród.

Ministerstwo zwraca uwagę na konieczność pouczenia funkcjonarjuszów Policji Państwowej dozoru rybackiego o zasadniczych przepisach rozdziału III ustawy o rybołówstwie, traktującego o ochronie rybołówstwa, zarówno o ważniejszych rozporządzeniach i zarządzeniach, wydanych w rozwinięciu tych przepisów, szczególnie zaś o rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 27 października 1932 r. o ochronie ryb i raków w wodach otwartych (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 874).

Równocześnie z niniejszem pismem uchyla się pismo Ministerstwa z dn. 31 października 1930 r. Nr. 4261-Z. do Urzędów Wojewódzkich w Krakowie, Lwowie, Toruniu, Poznaniu, Stanisławowie i Tarnopolu.

(—) Rudnicki
Dyrektor Departamentu

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie (z wyjątkiem Śląskiego) oraz Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

53.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Z. Ryb. III-3/13 z dnia 25 maja 1935 r.

w sprawie osobistych dowodów rybackich.

Przed wydaniem osobistych dowodów rybackich (karta rybacka i karta wędkarska) należy stwierdzić, czy ubiegający się o osobisty dowód rybacki posiada warunki, od których usta-

wa o rybołówstwie uzależnia wydanie osobistego dowodu rybackiego (art. 42, 43, 44, 45, 46 i 48).

Przy przedłużaniu ważności osobistych dowodów rybackich, uwzględnionem we wzorach dowodów, ustalonych zarządzeniem z dnia 25 marca 1925 r. Nr. Z. Ryb. II-1/8/35, ponowne stwierdzanie warunków, o których wyżej mowa, uzależnione jest od uznania władzy wydającej dowód.

Przy przedłużaniu ważności osobistych dowodów rybackich można nie wymagać od petentów składania wniosków na piśmie lub zgłaszania wniosków tych do protokółów; wystarczające jest ustne zgłoszenie zainteresowanego, i w tym wypadku w sprawie opłat stemplowych będzie miało odpowiednie zastosowanie zarządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 24 lutego 1928 r. L. D. V. 8477/6/27 oraz z dnia 24 kwietnia 1933 r. Nr. D. V. 14165/5 w sprawie opłat stemplowych od podań i świadectw (odpis przesłany przy piśmie z dnia 6 maja 1933 r. Nr. Rach. XVI. 7/1).

(—) *T. Kossakowski*
w z. Naczelnika Wydziału

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie z wyjątkiem Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach oraz Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

54.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Z. Ryb. II-7/8-35 z dnia 31 maja 1935 r.

w sprawie obwodów rybackich własnych.

W związku z wykonaniem art. 34 ustawy o rybołówstwie wyjaśnia się, co następuje:

I. Uznanie obszaru wody otwartej odpowiadającego wymaganiom art. 19 ustawy o rybołówstwie za obwód rybacki własny może na wniosek strony nastąpić: 1) przed ogólnym podziałem wód otwartych na obwody rybackie, 2) podczas przeprowadzanego podziału i 3) po przeprowadzonym podziale.

Wraz z wnioskiem o uznanie ściśle określonego obszaru wody (względnie obwodu rybackiego) za obwód rybacki własny winna strona złożyć wojewódzkiej władzy administracji

ogólnej wszelkie dowody stwierdzające, że dana woda i rybołówstwo w niej całkowicie należy do wnioskodawcy.

II. Uznanie pewnej wody za obwód rybacki własny przed objęciem tej wody ogólną kolejnością podziału na obwody rybackie winno poprzedzić ustalenie, czy obszar danej wody odpowiada wymaganiom art. 34 ustawy o rybołówstwie dotyczącym przynależności rybołówstwa i wody, o które chodzi we wniosku. Wspomniane okoliczności mogą być wykazane wyciągami z ksiąg wieczystych (hipotecznych) i wodnych, ewentualnie stwierdzenie tych okoliczności winno nastąpić przez przeprowadzenie odpowiedniego postępowania wyjaśniającego na podstawie przepisów o postępowaniu administracyjnem. Postępowanie wyjaśniające można przeprowadzić przez powiatową władzę administracji ogólnej.

Po ustaleniu przynależności wody i rybołówstwa winno nastąpić stwierdzenie, czy obszar wody, na którym ma być utworzony obwód własny odpowiada wymaganiom art. 19. Stwierdzenie takie winno nastąpić w sposób ustalony w zarządzeniach dotyczących podziału wód otwartych na obwody rybackie.

III. Celem uniknięcia powikłań w wypadkach wniesienia podań o uznanie pewnej wody za obwód rybacki własny po ustaleniu kolejności podziału odnośnych wód na obwody rybackie należy podania o uznanie za obwód własny załatwić dopiero po ostatecznem załatwieniu w administracyjnym toku instancyj sprawy podziału danych wód na obwody rybackie.

IV. Uznanie pewnego już ustalonego obwodu rybackiego za obwód rybacki własny winno nastąpić po ustaleniu, że tak woda, jak i rybołówstwo należy wyłącznie do wnioskodawcy.

V. Orzeczenie o uznanie pewnego obszaru wody, ew. już ustalonego obwodu rybackiego za obwód rybacki własny winno być ogłoszone w sposób przewidziany w ustępie V pisma okólnego z dnia 3 listopada 1932 r. Nr. Z. Ryb. II-1/34 w sprawie trybu postępowania przy podziale wód otwartych na obwody rybackie oraz doręczone wnioskodawcy.

(—) Rudnicki

Dyrektor Departamentu

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie (z wyjątkiem Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach) oraz Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

55.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Z. Ryb. III-8/32 z dnia 31 maja 1935 r.

w sprawie podziału dochodu z obwodów rybackich.

Według art. 30 ustawy o rybołówstwie powiatowa władza administracji ogólnej obowiązana jest dzielić dochód, osiągnięty z dzierżawy obwodu rybackiego, między właścicieli rybołówstw wcielonych do obwodu rybackiego. Przeprowadzenie podziału dochodu z zastosowaniem postępowania, które przewiduje art. 33 powołanej ustawy, możliwe jest w wypadku, kiedy właściciele rybołówstw wcielonych do obwodu rybackiego są znani. Powiatowa władza administracji ogólnej mogłaby wprawdzie ustalać właścicieli rybołówstw, przeprowadzając dochodzenie przewidziane przepisami o postępowaniu administracyjnem, ustalenie takie będzie budziło jednak poważne wątpliwości w związku z postanowieniem art. 11 ustawy o rybołówstwie, według którego prawo do rybołówstwa w cudzej wodzie, niewpisane do księgi wieczystej nieruchomości, obejmującej ową wodę, ani też do księgi wodnej, powinno być w ciągu lat pięciu od dnia wejścia w życie ustawy o rybołówstwie zgłoszone do wpisania do księgi wodnej. Z postanowienia art. 11 wynika, że do dnia 25 maja 1937 r. nie można nikogo zmusić, aby swoje prawa wykazał pod zagrożeniem ich utraty, czy też dochodu, a wobec tego do wskazanego wyżej terminu nie będzie można ustalić praw rybołówstwa w cudzej wodzie bo w każdej chwili może zgłosić jeszcze prawa ktoś, komu przysługują uprawnienia, wykluczające prawa ewentualnie już ustalone (przed 25 maja 1937 r.). W związku z powyższem należałoby wstrzymać podział dochodu z obwodów rybackich do czasu ustalenia uprawnień rybackich w cudzej wodzie na skutek zgłoszeń do wpisania do ksiąg wodnych, uskutecznionych do dnia 25 maja 1937 r. Mając na uwadze, że całkowite wstrzymanie podziału dochodu z obwodów rybackich może niekorzystnie wpływać na tok interesów najwięcej zainteresowanych podziałem, a w szczególności uprawnionych do rybołówstwa, wskazanych w art. 7 ustawy o rybołówstwie, z uwagi na brak w ustawie o rybołówstwie odpowiednich przechodnich przepisów, Ministerstwo uważa za konieczne prowizoryczne załatwienie podziału dochodów z obwodów rybackich w sposób możliwy do przeprowadzenia w chwili obecnej z równoczesnemi zastrzeżeniami, które w przyszłości dałyby możność wyrównania udziałów w dochodzie z obwodów rybackich zgodnie z wynikami ustalenia przeprowadzonego w wykonaniu art. 11 ustawy o rybołówstwie. W związku z po-

wyższem Ministerstwo prosi o zastosowanie się przy załatwianiu spraw podziału dochodu z obwodów rybackich do następujących wskazówek:

I. Wwypadkach, kiedy obwód rybacki obejmuje jedynie *wody prywatne* (np. (jeziora), należy wezwać wszystkich dotychczasowych użytkowników rybołówstwa na obszarze wód objętych danym obwodem rybackim — do wykazania swych uprawnień, zawarcia i przedstawienia ugody w sprawie podziału dochodu z obwodu rybackiego. Jeżeli udział poszczególnych osób, zgłaszających swe prawa, nie nastręcza wątpliwości. ale nie dojdzie do ugody, lub jeżeli ustalenie właścicieli rybołówstwa zgodnie z postanowieniem art. 7 ustawy o rybołówstwie nastręcza dla powiatowej władzy administracji ogólnej wątpliwości, względnie jeżeli któraś ze stron, podnoszących pretensje do udziału w dochodzie, zakwestjonuje udział innych uczestników, powiatowa władza administracji ogólnej uzna, że obliczenie udziału we wzajemnem porozumieniu właścicieli rybołówstw nie nastąpiło i dokona obliczenia udziałów z pominięciem tych, którzy swych praw do rybołówstwa (własność wody i rybołówstwa, względnie rybołówstwo w cudzej wodzie wpisane do ksiąg gruntowych lub wodnych) w sposób niewątpliwy nie wykazali. O ustalonym w sposób ostatnio podany obliczeniu należy zawiadomić wszystkie te osoby, które podnoszą pretensje do udziałów w dochodzie z obwodu z wyznaczeniem terminu do wnoszenia sprzeciwów.

W razie zgłoszenia sprzeciwu powiatowa władza administracji ogólnej odeśle strony do sądu i sumę, podlegającą podziałowi, złoży do rozporządzenia tego sądu.

II. W myśl art. 7 ustawy o rybołówstwie na *wodach publicznych* rybołówstwo należy do Państwa i wobec tego dochód z obwodów rybackich, obejmujących wody publiczne, należy do Państwa, o ile nie ma zastosowania art. 9 powołanej ustawy.

Ponieważ przysługujące Skarbowi Państwa prawa rybołówstwa na wodach publicznych oparte są na przepisie ustawy, Skarb Państwa w żadnym wypadku praw swych nie potrzebuje wykazywać.

Dochód z obwodów rybackich, obejmujących wody publiczne, jeżeli żadne roszczenia w sprawie udziału w dochodzie nie zostały podniesione, należy w całości wpłacać na dochód Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w dz. 2 § 14 (opłaty za prawo rybołówstwa na wodach publicznych) budżetu na okres 1935/36.

O ile udział w dochodzie z obwodu rybackiego, który obejmuje wody publiczne, wystąpiły osoby trzecie, wykazując się wpisami swych uprawnień do rybołówstwa do ksiąg gruntowych lub wodnych, należy, nie poprzestając na zbadaniu wpisu

do ksiąg gruntowych, zbadać i akt będący źródłem wpisu. W każdym poszczególnym wypadku w sprawie zbadania wpisu należy, dostarczając w tym celu właściwych dokumentów, zwrócić się za pośrednictwem wojewódzkiej władzy administracji ogólnej do Prokuratorji Generalnej.

Po zbadaniu uprawnień przez Prokuratorję Generalną należy dążyć do osiągnięcia porozumienia z uprawnionymi do rybołówstwa co do wysokości udziału w dochodzie. W razie dojścia do wspomnianego porozumienia należy powypłacać zaliczkę w wysokości 75% ustalonych udziałów za zobowiązaniem się otrzymującego zaliczkę imieniem własnem i za swych prawnych następców, że w razie, gdyby przy ostatecznym obrachunku po 25 maja 1937 r. udział otrzymującego zaliczkę został ustalony za czas ubiegły w sumie niższej od pobranej zaliczki, cała pobrana nadwyżka będzie potrącona z jego udziałów lat następnych.

Pozostałą część dochodu po wypłaceniu zaliczek należy wpłacić na dochód Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w dz. 2 § 14 budżetu na okres 1935/36.

Roszczenia innych uprawnionych do rybołówstwa w wodach publicznych, niewykazujących się wpisami do ksiąg gruntowych lub wodnych, zostaną uwzględnione po wpisaniu tych uprawnień do ksiąg wodnych. W związku z ew. koniecznością wypłat udziałów po przeprowadzeniu wpisów uprawnień rybackich do ksiąg wodnych należy w swoim czasie wystąpić z wnioskiem o objęcie danych wydatków budżetem państwowym (począwszy od okresu budżetowego 1937/38 r.).

III. Jeżeli obwód rybacki obejmuje *wody publiczne i wody prywatne,* należy stosownie do podanych wyżej wskazówek dojść do porozumienia z właścicielami rybołówstw wcielonych do obwodów. W razie braku porozumienia w sprawie podziału dochodu, należy dochód przypadający z części obwodu, stanowiącej wodę prywatną, w wysokości oznaczonej przez znawcę rybackiego, złożyć w kasie skarbowej do depozytu powiatowej władzy administracji ogólnej, a dochód, przypadający z części obwodu, stanowiącej wodę publiczną, wpłacić na dochód Ministerstwa. W związku z ewentualną koniecznością wypłat udziałów w dochodzie z róbołówstwa na wodzie publicznej po przeprowadzeniu wpisów uprawnień rybackich do ksiąg wodnych należy w swoim czasie wystąpić z wnioskiem o objęcie danych wydatków budżetem państwowym (począwszy od okresu budżetowego 1937/38 r.).

W razie dojścia do porozumienia pomiędzy poszczególnymi właścicielami rybołówstw, wcielonych do obwodu, w sprawie podziału dochodu, należy uskutecznić wypłatę z wód prywat-

nych stosowanie do wskazówek, podanych wyżej pod I, a z wód publicznych — stosownie do wskazówek pod II.

(—) Rudnicki

Dyrektor Departamentu

Otrzymują: Urzędy Wojewódzkie: w Białymstoku, w Kielcach, w Lublinie, w Łodzi, w Warszawie, w Brześciu n/B., w Łucku, w Nowogródku, w Wilnie, oraz Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

56.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. T. I.—4/11 z dnia 30 marca 1935 r.

w sprawie umów i ocen za prace pomiarowe

Ministerstwo poleca stosować w roku bieżącym przy oddawaniu mierniczym przysięgłym prac związanych ze scalaniem gruntów, wzór umowy dotychczas obowiązujący z wprowadzeniem do niego poniżej wyszczególnionych zmian:

1) W punkcie c § 2 w zdaniu „i przygotować całą sprawę do rewizji technicznej projektu scalenia“, wykreślić słowa „rewizji technicznej projektu scalenia“ a w ich miejsce wprowadzić słowa „przeprowadzenia czynności przewidzianych art. 33 ustawy scaleniowej“.

2) W punkcie g § 2 wykreślić słowa „zawartych w opinji o rewizji technicznej“.

3) W § 4 zmienić 5% ogólnego wynagrodzenia potrąconego z I-ej raty na 2% oraz zmienić 10% tegoż wynagrodzenia potrąconego z II-ej raty na 3%.

4) Skreślić w § 4 ustęp końcowy od słowa „Ponadto Urząd Wojewódzki“, aż do słowa „dowodów pomiarowych“.

Równocześnie Ministerstwo przesyła w dołączeniu wykaz cen maksymalnych za prace pomiarowe związane z przebudową ustroju rolnego z poleceniem stosowania tychże przy oddawaniu prac w roku 1935/36.

(—) L. Krawuiski

p. o. Dyrektor Departamentu

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie.

MAKSYMALNE NORMY WYNAGRODZENIA ZA PRACE POMIAROWE NA ROK 1935/36

w złotych za 1 ha.

Województwa:	Zniesienie służebności			Podział wspólnot			Parcelacja			Uwagi
	do 50 ha	od 50 do 150 ha	ponad 150 ha	do 50 ha	od 50 do 150 ha	ponad 150 ha	do 50 ha	od 50 do 150 ha	ponad 150 ha	
Centralne Warszawskie . . Łódzkie . . . . Kieleckie . . . Lubelskie . . . Białost.(pow.b.Kr.Kon.)	15 — 4	13 — 3	11 — 2	13 — 4	9 — 3	7 — 2	12 — 4	8 — 3	7 — 2	(Liczba pierwsza oznacza wynagrodz. za pracę mierniczego, druga za świadczen.)
Wschodnie Białost. (pow. wsch.) Wileńskie . . . Nowogródzkie . Poleskie . . . Wołyńskie . . .	14 — 3	11 — 2	8 — 1,5	13 — 3	9 — 2	7 — 1,5	12 — 3	8 — 2	7 — 1,5	
Południowe							do 100 ha	od 100 do 500 ha	ponad 500 ha	
Krakowskie . . Lwowskie . . . Tarnopolskie . . Stanisławowskie .	—	—	—	27 — 4	2³ — 3	19 — 2	21 — 4	17 3	1³ – 2	
Zachodnie Poznańskie . . Pomorskie . . . Śląskie	—	—	—	—	—	—	27 — 10 21 — 10 16 — 6	21 — 8 17 — 8 13 — 5	19 — 6 13 — 6 10 — 4	Parc. z przym. wyk. Parc. bez „ „ Przym. wykup

1) O ile podział na indywidualne części nie jest dokonywany, normy zmniejszają się o 30%.

2) Przy wszelkiego rodzaju pracach maksymalna norma wynagrodzenia mierniczego przysięgłego za dzień pracy na gruncie — 35 zł, za dzień pracy biurowej w miejscu jego stałej siedziby — 25 zł.

Załącznik 2 do pisma T. I — 4/11.

MAKSYMALNE NORMY WYNAGRODZENIA ZA PRACE POMIAROWE NA ROK 1935/36
w złotych za 1 ha.

Województwa:	S C A L E N I E												Uwagi
	Z pomiarem starego stanu posiadania						Bez pomiaru starego stanu posiadania						
	Do 100 ha	od 100 do 300 ha	od 300 do 500 ha	od 500 do 700 ha	od 700 do 1000 ha	ponad 1000 ha	Do 100 ha	od 100 do 300 ha	od 300 do 500 ha	od 500 do 700 ha	od 700 do 1000 ha	ponad 1000 ha	
Centralne Warszawskie Łódzkie Kieleckie Lubelskie Białost. (pow. b. Kr. Kongr.)	23	22	21	20	18	16	16	15,5	15	14,5	13,50	11,5	Na podstawie informacyj Urzędów Wojewódzkich obniżenie powyższych norm waha się w granicach od 5 do 15% w zależności od trudności prac.
Wschodnie Białostockie (pow. wsch.) Wileńskie Nowogródzkie Poleskie Wołyńskie	20	19	18	17	16	14	14	13,5	13	12,5	11,50	9,50	
Południowe Krakowskie Lwowskie Tarnopolskie Stanisławowskie	65	60		55		50	—	—	—	—	—	—	
Zachodnie Poznańskie Pomorskie Śląskie	65	60		55		50	—	—	—	—	—	—	

W wojew. południowych i zachodnich normy za czynności pomiarowe wraz z pracami katastralnemi i hipotecznemi.

57.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. W. XI. 4/62 z dnia 16 kwietnia 1935 r.

w sprawie zwalczania pomoru świń.

Ministerstwo podaje do wiadomości właściwym władzom, że przy zwalczaniu pomoru świń należy, poczynając od 1 maja r. b. aż do odwołania, stosować się do niżej podanych zasad:

I. Ogólnie.

1. Instrukcja niniejsza w niczem nie może ograniczać obowiązujących przepisów; jest ona tylko wskazówką, w jakim kierunku, zdaniem Ministerstwa, należy prowadzić akcję zwalczania pomoru.

2. Kierownictwo akcją będzie sprawować i odpowiedzialność za nią będzie ponosić inspektor weterynarji Urzędu Wojewódzkiego, który winien, o ile możności, jaknajczęściej kontrolować przebieg akcji w terenie.

3. Rozpoznanie pomoru świń należy ustalać na podstawie wywiadu, danych klinicznych, ewentualnie sekcyjnych. W razie rozpoznania pomoru wysłanie próbek do Pracowni nie może powstrzymywać zastosowania środków, przewidzianych przepisami, jak również zasad poniższych.

4. Przy postępowaniu z mięsem i organami wewnętrznemi świń chorych należy pamiętać, że mięso to, jak i organy wewnętrzne, jest źródłem dalszego szerzenia się zarazy; peklowanie, jak się okazało, nie zabija zarazka pomoru. Wobec powyższego przy stosowaniu § 352 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9.I.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167) należy bardzo surowo oceniać zdatność mięsa do spożycia.

5. Surowica przeciwpomorowa, potrzebna do akcji, jest zdeponowana w Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, skąd Urzędy Wojewódzkie będą ją stopniowo, w miarę potrzeby, otrzymywały. Zamówienia należy kierować do Ministerstwa, pokwitowania zaś na otrzymaną surowicę, niezwłocznie po jej otrzymaniu, do P. I. N. G. W. w Puławach.

6. Ministerstwo pozostawia do uznania Urzędowi Wojewódzkiemu sposób podziału surowicy w obrębie województwa, z tem jednak, aby powiatowi lekarze weterynaryjni zawsze mieli do dyspozycji surowicę przeciwpomorową i na punkt pomoru przyjeżdżali z surowicą; praktykowany niejednokrotnie sposób sprowadzania surowicy z Urzędu Wojewódzkiego — po

stwierdzeniu pomoru i zdecydowaniu szczepień z urzędu — chybia celu: surowica przybywa zwykle za późno.

7. Przy zwalczaniu pomoru świń należy zwrócić szczególną uwagę na częste odkażanie zagród zapowietrzonych, stosownie do obowiązujących przepisów. Wskazane jest również odkażanie zagród sąsiednich. Na odkażanie gorącym ługiem sodowym (1%) z mlekiem wapiennem (5%) należy położyć specjalną wagę.

8. Jednocześnie z wydaniem niniejszej instrukcji anuluje się poprzednio wydane instrukcje zwalczania pomoru (ostatnia z dnia 18 maja 1934 r. Nr. W. XI.38/50).

II. Akcja na obszarze województw: śląskiego, krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego oraz graniczących z temi województwami powiatów województwa wołyńskiego, lubelskiego i kieleckiego.

9. W razie stwierdzenia pomoru, powiatowy lekarz weterynaryjny, po oddzieleniu świń zdrowych od świń chorych i podejrzanych o chorobę, zawiadamia inspektora weterynaryjnego Urzędu Wojewódzkiego, który obowiązany jest bezzwłocznie przybyć celem potwierdzenia rozpoznania. Do zwierząt odosobnionych stosuje się ścisłe rygory kontumacyjne, połączone z odkażaniem zagrody.

10. Po ustaleniu rozpoznania wszystkie zwierzęta chore i podejrzane o chorobę zostają zabite z urzędu, pozostałe zaś, niewykazujące objawów chorobowych (podejrzane o zarażenie się), zostają zabite również, jeżeli ich wartość szacunkowa nie przekracza sumy 1.500 zł.

11. W razie większej ilości zwierząt należy się zwrócić telegraficznie do Ministerstwa o decyzję. Jeżeli Ministerstwo wyda decyzję odmowną, należy postąpić w myśl p. 14 lub 15.

12. Wytyczną akcji na wymienionym obszarze jest niedopuszczenie do zapowietrzenia jakiegokolwiek powiatu przez zastosowanie energicznych, szybkich, ostrych środków zwalczania pomoru świń.

III. Akcja na obszarze województw: pomorskiego, poznańskiego, łódzkiego, kieleckiego (z wyjątkiem powiatów, graniczących z woj. lwowskiem, krakowskiem i śląskiem), lubelskiego (z wyjątkiem powiatów, graniczących z woj. lwowskiem), oraz warszawskiego (z wyjątkiem powiatów, położonych po prawej stronie Bugu, a następnie Wisły) i m. st. Warszawy.

13. W przypadkach, kiedy ewent. odszkodowanie za świnie jednego właściciela nie będzie przekraczać kwoty około 200 złotych, całe pogłowie świń (chore, podejrzane o chorobę i podejrzane o zarażenie się) w zagrodzie należy wybić.

14. W innych przypadkach, jeżeli właściciel zgodzi się na zabicie zwierząt chorych i podejrzanych o chorobę na koszt własny, należy pozostałym sztukom zastosować surowicę przeciwpomorową na koszt Skarbu Państwa.

15. Zależnie od okoliczności ważnych ze względu na szybkie zlikwidowanie zarazy w danej miejscowości — świnie chore na pomór, jak również podejrzane o chorobę, mogą być zabite z urzędu, świnie zaś podejrzane o zarażenie się (pozostałe w zagrodzie) zaszczepione surowicą przeciwpomorową na koszt Skarbu Państwa.

W razie zastosowania tego postępowania powiatowy lekarz weterynaryjny winien o tym fakcie donieść Urzędowi Wojewódzkiemu (Komisarjatowi Rządu) z uzasadnieniem dlaczego postąpił w ten sposób.

IV. Akcja na obszarze województw: białostockiego, wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego (z wyjątkiem powiatów, graniczących z woj. lwowskiem i tarnopolskiem) oraz warszawskiego (z wyjątkiem powiatów, położonych po lewej stronie Bugu, a następnie Wisły).

16. Zwierzęta w zagrodzie zapowietrzonej dzieli się na 3 grupy: chorych, podejrzanych o chorobę oraz niewykazujących objawów chorobowych.

Każdą z grup odosabnia się od innych w oddzielnem pomieszczeniu w razie braku specjalnego — zużytkowuje się inne pomieszczenia gospodarcze, zamienia się stajnie z innemi zwierzętami, umieszcza się w pomieszczeniach prowizorycznych i t. d., zależnie od okoliczności; grupę chorych zasadniczo pozostawia się na miejscu.

Do odosobnionych zwierząt stosuje się ścisłe rygory kontumacyjne, połączone z odkażaniem zagrody.

17. W pewnych okolicznościach, mających zasadnicze znaczenie dla tłumienia pomoru świń, i na pewnych terenach dopuszczalne jest, według uznania Urzędu Wojewódzkiego, zastosowanie metod podanych w p. 13, względnie w p. 14 lub w p. 15.

Celem ułatwienia Urzędowi Wojewódzkiemu zwalczania pomoru Ministerstwo przydzieli pewną ilość surowicy przeciwpomorowej, która to ilość nie będzie powiększona w bieżącym roku budżetowym; przy dysponowaniu surowicą przeciwpomorową do szczepień na koszt Skarbu Państwa należy mieć to na uwadze.

V. Szczepienia niezarządzone przez władzę.

18. Urzędy Wojewódzkie winny porozumieć się z Izbami Rolniczemi, Wydziałami Powiatowemi i organizacjami społecz-

nemi co do możliwości uzupełnienia akcji zwalczania pomoru, prowadzonej z urzędu, przez zorganizowanie w pewnych miejscowościach szczepień niezarządzonych przez władze, dokonywanych na koszt właścicieli zwierząt.

19. Jeżeli szczepienia te zostaną zorganizowane w planową akcję uzgodnioną z Urzędem Wojewódzkim, wtedy po uprzedniem zawiadomieniu Ministerstwa może być dla tej akcji przydzielona pewna ilość surowicy przeciwpomorowej po cenach urzędowych; warunkiem szczepień jest, by były one przeprowadzone pod kontrolą państwowych lub przez Państwo upoważnionych lekarzy weterynaryjnych; normy wynagrodzenia tych lekarzy byłyby ustalane przez Urząd Wojewódzki w porozumieniu z właściwą izbą rolniczą, zależnie od warunków miejscowych.

20. Urzędy Wojewódzkie winny popierać akcję szczepień surowicą przeciwpomorową, niezarządzonych przez władze, dokonywanych na koszt właścicieli zwierząt.

Główny Inspektor Weterynarji

(—) Marczewski

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie, Komisarjat Rządu m. st. Warszawy oraz Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach.

58.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. W. XI. 19/5 z dnia 25 maja 1935 r.

w sprawie nadzoru lekarsko-weterynaryjnego nad punktami rozpłodowemi przez powiatowych lekarzy weterynaryjnych i wynagrodzenia za dojazdy.

W związku z koniecznością zastosowania stałego nadzoru lekarsko-weterynaryjnego nad punktami rozpłodowemi, Ministerstwo zarządza, aby powiatowi lekarze weterynaryjni wykonywali ten nadzór, łącząc go, o ile możności, z podróżami służbowemi na terenie powiatu.

Przy wykonywaniu czynności, związanych z oględzinami koni w punktach ich rozmieszczenia, powiatowi lekarze weterynaryjni powinni zwracać uwagę na:

a) warunki utrzymania ogierów, jak to: żywienie, wartość paszy pod względem odżywczym, jej zdatność do spożycia, rozmieszczenie studzien, warunki pojenia, stan zdrowia koni folwarcznych, pomieszczenia i t. p.,

b) stan zdrowotny ogierów, dokonywując oględzin nietylko w boksie, lecz poza stajnią, przyczem szczególną uwagę należy zwracać na takie choroby zakaźne, jak: nosocizna, zaraza stadnicza i anemja zakaźna oraz daty i wyniki badań djagnostycznych,

c) postawę nóg, utrzymanie kopyt i kucie (zbadać kwalifikacje podkuwaczy),

d) obecność rejestru stanowienia na punkcie rozpłodowym, w którym odnotowywane są terminy stanowień i z jakich miejscowości doprowadzane były klacze, względnie zauważone objawy chorobowe przez lekarzy weterynaryjnych, kontrolujących klacze.

O wszelkich spostrzeżeniach, mających znaczenie dla zdrowotności na punkcie rozpłodowym, jak również i o chorobach zakaźnych, stwierdzanych przy kontroli, lekarz winien zamieszczać krótkie sprawozdanie z przebiegu dokonanej lustracji w protokóle inspekcji, znajdującym się u masztalerza, zawiadamiając jednocześnie odnośnego kierownika stada i miejscową władzę administracyjną.

W końcu Ministerstwo zaznacza, że koszty dojazdów do punktów kopulacyjnych winny być pokrywane na ogólnych zasadach, przewidzianych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28.III.1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem urzędowania (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320) z kredytów działu 2 § 3.

Ministerstwo prosi o wydanie w tym względzie zarządzeń.

(—) L. Walter

w z. Główny Inspektor Weteryn.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie i Wydział Chowu Koni oraz Wydział Budżetowo-Rachunkowy Ministerstwa.

59.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Agr. VI, 1/193/35 z dnia 9 maja 1935 r.

w sprawie współdziałania z władzami skarbowemi w związku z zaopatrzeniem inwalidzkiem.

Przy wykonywaniu art. 33 lit. *d* ustawy z dnia 17.III.1932 o zaopatrzeniu inwalidzkiem oraz § 123 rozporządzenia wykonawczego (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 31 i 32) istnieje konieczność ustalania klas ziemi.

W związku z powyższem Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu prosi, żeby w wypadku zwrócenia się Izby Skarbowej do Urzędu Wojewódzkiego (Starostwa) o informacje w sprawie ustalenia klas ziemi w gospodarstwach przewidzianych w wyżej przytoczonych przepisach prawnych — Urząd Wojewódzki (Starostwo) udzielał (o) Izbie Skarbowej dokładnych danych, po uprzedniem, w razie potrzeby, zbadaniu gospodarstwa na gruncie.

Przy ustalaniu klas ziemi należy stosować przepisy wykonawcze wydawane na podstawie art. 27 cz. 3 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16.III.1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie szacowania nieruchomości ziemskich przymusowo wykupywanych przy przeprowadzeniu reformy rolnej Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 107).

Przy wykonywaniu niniejszego zarządzenia należy dążyć do załatwiania omawianych spraw przy sposobności wyjazdów w innych sprawach.

Gdyby w toku wykonywania niniejszego zarządzenia okazało się, że prace powyższe absorbują zbyt dużo czasu, zechce Urząd Wojewódzki niezwłocznie zawiadomić Ministerstwo.

(—) L. Krawulski.

Dyrektor Departamentu.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie i wszystkie Starostwa.

60.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. B. P. XI-8/8 z dnia 14 maja 1935 r.

w sprawie normalizacja papieru i druków.

Z nadsyłanej do Ministerstwa korespondencji wynika, że organa podległe nie zawsze używają w urzędowaniu znormalizowanych formatów papieru, zwłaszcza przy wszelkiego rodzaju wykazach. Ministerstwo przypomina, że w myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1926 r. i okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1927 r. Nr. 17182/10, podanego do wiadomości i stosowania okólnikiem Ministerstwa Rolnictwa z dnia 12 marca 1927 r. Nr. 919, urzędy państwowe obowiązane są do używania formatów papieru, ustalonych przez Polski Komitet Normalizacyjny w arkuszu $\frac{\text{P N}}{0-102}$, którego odbitkę przy niniejszem załącza się.

Jednocześnie Ministerstwo komunikuje, że w myśl wyjaśnień Komisji Normalizacji Druków i Wydawnictw Państwowych przy Prezesie Rady Ministrów formaty papieru w danym szeregu *w razie zachodzącej konieczności* mogą być składane przez zwiększanie wymiaru jednego z boków o którąkolwiek liczbę podaną w tym szeregu.

Naprzykład w formie A_3 (297 x 420) może być zwiększany bok 420 mm przez dodawanie liczb 210, 297, 148, 105, 74, 52, 37, 26, 18, 13, 9. To samo można robić z innemi klasami.

Należy jednak mieć na uwadze, aby skombinowany w powyższy sposób format papieru był wygodny w urzędowaniu, t. j. aby łatwo było umieszczać go w teczkach, aktach i kopertach.

(—) Szymański

Dyrektor Biura Personalnego

Otrzymują: PP.: Dyrektorzy Departamentów, Gabinetu Ministra, Biura Personalnego, Biura Wojskowego, Główny Inspektor Weterynarji, Naczelnicy Wydziałów M-stwa, Dyrektor Centralnego Biura do Spraw Finansowo-Rolnych, Dyrektor Państwowego Instytutu Naukowego, Gospodarstwa Wiejskiego, Kierownicy Państwowych Zakładów Chowu Koni, Kierownik Biura Projektu Meljoracji Polesia.

POLSKIE NORMY

FORMATY PAPIERU

wymiary w mm

PN
o — 102

Format		Szereg A	Szereg B	Szereg C
Klasa	Nazwa	Wyroby papierowe obcięte	Koperty, okładki skoroszyty	
0	Arkusz poczwórny		1000×1414	
				917×1297
		840×1189		
1	Arkusz podwójny		707×1000	
				648×917
		594×840		
2	Arkusz		500×707	
				458×648
		420×594		
3	Pół arkusza		353×500	
				324×458
		297×420		

Przykład oznaczenia: ćwierć arkusza szeregu A oznacza się: Format A 4.

Wymiary podane w tablicy należy uważać za największe; uchybienia douszczalne są tylko wdół, i to możliwie jaknajmniejsze.

Stosunek boków arkuszy wszystkich formatów jest $1:\sqrt{2}$, czyli równy jest stosunkowi boku kwadratu do jego przekątni.

Podstawą szeregu A jest arkusz o powierzchni 1 m^2, o bokach 840×1189.

Podstawą szeregu B jest arkusz o mniejszym boku równym 1000 mm,

Formaty jednego szeregu otrzymuje się przez dzielenie na połowy, ćwiartki, ósemki i t .d. największego arkusza.

Liczba klasy danego formatu wskazuje, ile razy odpowiedni arkusz poczwórny musi być złożony, albo przecięty napół, aby powstał ten format; np. format A 4 powstaje przez czterokrotne złożenie formatu A O.

Długość boku arkusza w szeregu C jest średnią geometryczną między długościami boków arkuszy w szeregach A i B.

Szereg A należy stosować do papieru, książek, kajetów, czasopism i t .d. Szeregi B i C do kopert, okładek, skoroszytów, segregatorów i t. p.

Tylko w wypadkach nadzwyczaj wyjątkowych mogą być stosowane szeregi B i C do papieru, książek, etc.

Format A 4 (210×297) przyjęty zostaje jako typowy arkusz listowy, zamiast dotychczasowych formatów ćwiartek listowych i formatów folio.

Format A 6 (105×148) jest formatem kart pocztowych i t. zw. „formatem kieszonkowym“.

4	Ćwierć arkusza	210×297	250×353	229×324
5	Kartka	148×210	176×250	162×229
6	Pół kartki	105×148	125×176	114×162
7	Ćwierć kartki	74×105	88×125	81×114
8	—	52×74	62×88	57×81
9	—	37×52		
10	—	26×37		
11	—	18×26		
12	—	13×18		
13	—	9×13		

61.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. M. V—8/3/35 z dnia 11 maja 1935 r.

w sprawie sporządzania protokółów w związku z pracami organów Izby Kontroli.

W związku z kontrolą gospodarki finansowej Urzędów Wojewódzkich w dziedzinie akcji wodno-meljoracyjnej, przeprowadzoną przez Najwyższą Izbę Kontroli, niektóre Urzędy w wynikłej z tego korespondencji i wyjaśnieniach zmieniały i odwoływały dane cyfrowe, ustalone w protokółach sporządzanych przez Delegata Najwyższej Izby Kontroli i stwierdzone podpisami właściwych przedstawicieli Urzędów Wojewódzkich.

Stan taki powoduje niedopuszczalne komplikacje w wyjaśnieniu badanych spraw,

Ministerstwo zwraca uwagę, że Urzędy Wojewódzkie powinny podawać przy sporządzaniu protokółów dane cyfrowe bezwzględnie ścisłe. Późniejsze ich zmienianie lub odwoływanie, zwłaszcza bez podania bliższych wyjaśnień i uzasadnienia rzeczowego zaszłej ze strony Urzędu pomyłki lub niedokładności, jest nie do usprawiedliwienia.

W wypadkach, gdy Urząd z jakichkolwiek powodów nie jest w stanie podać danych ścisłych, należy to odpowiednio zastrzec.

Również powoływanie się na okoliczności, że Delegat Najwyższej Izby Kontroli umieścił w protokóle dane, co do których Urząd miał zastrzeżenia, nie może usprawiedliwić podpisującego protokół przedstawiciela Urzędu, gdyż w tych wypadkach właściwy urzędnik ma prawo niezwłocznie zgłosić do protokółu swe zastrzeżenia na piśmie. Od przyjęcia takiego zastrzeżenia może być ostatecznie uzależniony podpis protokółu.

(—) Krawulski.

Dyrektor Departamentu

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie.

62.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. M. VII-3/4/34 z dnia 24 maja 1935 r.

w sprawie przekazanie Izbom Rolniczym prowadzenia akcji łąkarskiej

W związku ze stale wzrastającym rozwojem prac meljoracyjnych, dokonywanych przez Urzędy Wojewódzkie przy przebudowie ustroju rolnego, sprawa organizacji akcji zagospodarowania terenów osuszonych — jako konieczne uzupełnienie meljoracji technicznej — nabiera coraz większego znaczenia. Sprawa ta tem bardziej jest ważna, że prace meljoracyjne Urzędów Wojewódzkich dotyczą przeważnie terenów łąkowych, pastwiskowych i t. zw. nieużytków, na których sama meljoracja techniczna nie tylko nie daje natychmiastowych wyników gospodarczo-dodatnich, lecz często przynajmniej na najbliższy okres, może powodować nawet skutki ujemne.

Uwzględniając powyższe, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych od paru już lat zapoczątkowało tę akcję i prowadziło ją przy pomocy personelu fachowego Urzędów Wojewódzkich, ograniczając się narazie przeważnie do zakładania poletek pokazowych upraw łąkowych, których zadaniem było uświadomienie rolników o celowości zakładania kultur łąkowych na nadających się do tego celu terenach osuszonych oraz zaznajamianie ich z techniką wykonywania tych upraw i ich późniejszej pielęgnacji.

Obecnie jednak wobec zorganizowania się na terenie całego kraju samorządu rolniczego w postaci Izb Rolniczych, do zakresu działania których należy między innemi zagadnienie zagospodarowania terenów osuszonych, Ministerstwo uznało za właściwe, aby Urzędy Wojewódzkie, prowadzoną dotychczas przez siebie w tym zakresie akcję, stanowiącą zaledwie część wspomnianego zagadnienia, przekazały Izbom Rolniczym.

Zgodnie z powyższem Ministerstwo prosi Urząd Wojewódzki o przekazanie w jaknajkrótszym terminie właściwej Izbie Rolniczej, do bezpłatnego użytkowania wszystkich akt, materjałów i narzędzi, które w związku z przeprowadzoną dotychczas akcją łąkarską znajdują się w posiadaniu Urzędu Wojewódzkiego, a które mogą być Izbom potrzebne przy kontynuowaniu akcji. Przy przekazaniu winny być sporządzone zgodnie z ogólnie stosowanemi w podobnych wypadkach przepisami odpowiednie protokóły (akty zdawczo-odbiorcze).

Uwzględniając różne warunki, w jakich znajdują się tereny osuszone w obrębie rejonów działania poszczególnych Izb

Rolniczych, Ministerstwo nie stawia żadnych zastrzeżeń co do ewentualnej zmiany zasad organizacji akcji zakładania poletek pokazowych, ustalonych w instrukcji Ministerstwa, przesłanej Urzędom Wojewódzkim i Izbom Rolniczym do wiadomości przy piśmie Nr. O. R. X—22/A/29 z dn. 30.VI.1933 r., uważa jednak za konieczne, aby Izby Rolnicze swą dalszą działalność nawiązały do prac prowadzonych dotychczas przez Urzędy Wojewódzkie.

Za Ministra

(—) L. Krawulski

Dyrektor Departamentu

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie oraz Izby Rolnicze — do wiadomości.

63.

INSTRUKCJA

z dnia 15 marca 1935 r.

w sprawie masowego badania w kierunku nosacizny.

I. Ogólne kierownictwo i nadzór nad akcją masowego badania na terenie województwa sprawuje inspektor weterynaryjny Urzędu Wojewódzkiego; akcją w powiecie kieruje powiatowy lekarz weterynaryjny.

II. Akcja jest prowadzona przy pomocy specjalnie w tym celu zaangażowanych lekarzy weterynaryjnych i absolwentów medycyny weterynaryjnej.

Personel świeżo zaangażowany do akcji winien być uprzednio przeszkolony. W tym celu należy w ciągu kilku pierwszych dni przeprowadzić masowe badanie w jednej miejscowości przy udziale całego personelu pod nadzorem inspektora lub referendarza weterynaryjnego Urzędu Wojewódzkiego i właściwego powiatowego lekarza weterynaryjnego.

III. Po przeszkoleniu personelu należy potworzyć grupy, składające się z 2-ch lekarzy weterynaryjnych lub absolwentów. Inspektor weterynaryjny Urzędu Wojewódzkiego może, zależnie od warunków miejscowych, grupy te odpowiednio zwiększyć. Pożądanem jest, aby, o ile to będzie możliwe, w każdej grupie znajdował się przynajmniej jeden lekarz weterynaryjny.

IV. Organizacja pracy w obrębie każdej grupy winna być ujęta w ten sposób, że jeden lekarz weterynaryjny (absolwent)

bada zwierzęta (gruczoły podszczękowe, błony śluzowe nosa i t. d.), przyczem podejrzane usuwa na bok, drugi malleinizuje; następnie pierwszy przegląda po kolei zwierzęta, sprawdzając, czy malleinizacja została dobrze wykonana, sprawdza dokumenty i opisuje zwierzęta w spisie, przedłożonym przez zarząd gminy. W razie stwierdzenia, że malleinizacja została wykonana nieprawidłowo, przekazuje odnośne zwierzę do niezwłocznego powtórzenia malleinizacji na drugiem oku. Lekarz weterynaryjny (absolwent) wykonujący malleinizację, po jej ukończeniu, pomaga w czynnościach sprawdzającego. — Następnie obaj badają odstawione na bok zwierzęta, wykazujące objawy kliniczne, i — stosownie do ich stanu — malleinizują je lub przekazują powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu do dalszego postępowania.

V. Ilość zwierząt zbadanych codziennie winna wynosić przynajmniej 200 sztuk na każdego lekarza weterynaryjnego (absolwenta), zajętego w grupie, czyli np. na grupę, składającą się z 2-ch lekarzy wet. (absolwentów), przypada 400 zwierząt dziennie. Gdy akcja nabierze sprawności, ewentualnie powiększenie tej ilości uzależnia się od decyzji inspektora weterynaryjnego Urzędu Wojewódzkiego. W wigilję świąt nie należy przeprowadzać malleinizacji.

VI. Sprawdzanie wyników malleinizacji odbywa się po 24 godzinach od chwili dokonania malleinizacji, przyczem sprawdzenia dokonywują ci sami lekarze weterynaryjni (absolwenci), którzy poprzedniego dnia przeprowadzili malleinizację.

Przy sprowadzaniu wyników malleinizacji wśródskórnopowiekowej wszelkie wątpliwości, chociażby najmniejsze, należy odnotowywać, jako wynik wątpliwy; należy również bardzo surowo oceniać wyniki wątpliwe u zwierząt z jakiemikolwiek objawami wzbudzającemi podejrzenie o nosaciznę, raczej przychylając się do uznania odczynu za dodatni.

Przy sprawdzaniu należy pouczyć posiadaczy zwierząt, aby obserwowali miejsce zastrzyku do dni 3-ch i w razie wystąpienia obrzęku powieki zgłosili o tem Starostwu w drodze, jak przy zgłaszaniu choroby zaraźliwej.

VII. Przy masowem badaniu należy postępować według następujących zasad:

A. *Zwierzęta jednokopytowe z jawną formą nosacizny* należy bez uprzedniej malleinizacji przekazać powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu celem natychmiastowego zabicia.

B. *Zwierzęta jednokopytowe z objawami klinicznemi,* wzbudzającemi podejrzenie o nosaciznę (np. powiększony i stwardniały gruczoł limfatyczny, blizny, wypływ ropny z nosa i t. p.), które to objawy winny być odnotowane w liście badań, należy:

1. przy wyniku dodatnim malleinizacji wśródskórno-powiekowej przekazać powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu celem natychmiastowego zabicia,

2. przy wyniku wątpliwym lub ujemnym malleinizacji wśródskórno-powiekowej również przekazać powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu celem poddania ich, po upływie 6-ciu tygodni, malleinizacji podskórnej, po uprzedniem pobraniu krwi, przyczem:

a) przy wyniku dodatnim malleinizacji podskórnej należy krew zniszczyć, a zwierzę zabić,

b) przy wyniku wątpliwym lub ujemnym malleinizacji podskórnej — krew odesłać do pracowni rozpoznawczej.

C. *Zwierzęta jednokopytowe bez objawów klinicznych,* wzbudzających podejrzenie nosacizny, należy:

1. przy wyniku dodatnim malleinizacji wśródskórno-powiekowej — przekazać powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu celem poddania ich, po upływie 6-ciu tygodni, malleinizacji podskórnej, po uprzedniem pobraniu krwi, przyczem:

a) przy wyniku dodatnim malleinizacji podskórnej należy krew zniszczyć, a zwierzę zabić,

b) przy wyniku wątpliwym lub ujemnym malleinizacji podskórnej krew odesłać do pracowni rozpoznawczej;

2. przy wyniku wątpliwym malleinizacji wśródskórno-powiekowej przekazać powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu celem poddania zwierząt, po upływie 6-ciu tygodni, malleinizacji podskórnej, poprzedniem pobraniu krwi przyczem:

a) przy wyniku dodatnim malleinizacji podskórnej należy krew zniszczyć, a zwierzę zabić,

b) przy wyniku wątpliwym krew odesłać do pracowni rozpoznawczej,

c) przy wyniku ujemnym badanie uznać za ukończone, krew zniszczyć.

3. Przy wyniku ujemnym malleinizacji wśródskórno - powiekowej badanie uznać za ukończone.

D. Dalsze postępowanie ze zwierzętami, których krew została odesłana do pracowni rozpoznawczej, będzie zarządzane przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

VIII. Do listy badań należy dołączyć całkowity przebieg temperatury zwierząt malleinizowanych podskórnie, reagujących dodatnio lub wątpliwie, oraz przebieg reakcji miejscowej i organicznej.

Przed malleinizacja podskórną wystarcza jednorazowe zmierzenie temperatury bezpośrednio przed malleinizacją.

IX. Wyniki sekcji należy odnotować ze szczegółowem podaniem zmian anatomo-patologicznych.

X. W razie stwierdzenia nosacizny przy sekcji wszystkie zwierzęta, które miały styczność ze zwierzęciem dotkniętem nosacizną, powiatowy lekarz weterynaryjny podda zaraz malleinizacji podskórnej po uprzedniem pobraniu krwi, lub po upływie 6-ciu tygodni od daty malleinizacji, jeżeli chodzi o zwierzęta już malleinizowane.

XI. W razie padnięcia zwierzęcia, będącego w badaniu, powiatowy lekarz weterynaryjny winien przeprowadzić sekcję padłego zwierzęcia celem stwierdzenia przyczyny śmierci.

XII. Pobieranie krwi i malleinizację podskórną oraz sekcje zabitych zwierząt winien przeprowadzać powiatowy lekarz weterynaryjny; wyjątkowo tylko inspektor weterynaryjny Urzędu Wojewódzkiego może przydzielić do pomocy powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu innego lekarza weterynaryjnego.

XIII. Jeżeli u zwierzęcia, u którego badanie krwi lub malleinizacja czy to wśródskórno-powiekowa, czy podskórna, dała choćby jeden raz wynik dodatni, wystąpią objawy kliniczne, wzbudzające podejrzenie o nosaciznę — których to objawów uprzednio nie było — powiatowy lekarz weterynaryjny winien zwierzę zabić, choćby nawet decyzja Ministerstwa była inna, względnie zanim takowa nadejdzie. W powyższym wypadku należy zabicie uzasadnić w liście badań, np. zabicie nastąpiło wskutek dodatniego wyniku (malleinizacji wśródskórno-powiekowej — podskórnej — badania krwi) i wystąpienia w dniu ..... następujących objawów (podać objawy).

XIV. Zarządy gmin winny sporządzić spisy zwierząt przeznaczonych do badania; spis winien zawierać: 1) nazwę gminy, 2) Nr. porządkowy zwierzęcia, 3) nazwisko i imię posiadacza zwierzęcia, 4) miejsce zamieszkania posiadacza, 5) opis zwierzęcia i 6) uwagi.

Rubryki 1—4 wypełnia zarząd gminy, zaś 5—6 lekarz weterynaryjny (absolwent). Spisy winny być dokładnie wypełnione, przyczem w rubryce „opis zwierzęcia“ lekarz weterynaryjny (absolwent) wpisuje serję i Nr. dowodu tożsamości — o ile takowy zwierzę posiada i o ile nie ulega wątpliwości, że dowód tożsamości odnosi się do danego zwierzęcia; w przeciwnym razie należy zwierzę opisać, podając gatunek, płeć, maść, oznaki, znaki szczególne i wiek. Brak dowodu należy zaznaczyć w rubryce „uwagi“, gdzie należy również zanotować ewentualne niedoprowadzenie zwierzęcia do malleinizacji względnie do sprawdzenia wyniku malleinizacji, oraz wynik malleinizacji słowami: „wynik dodatni“, „wynik wątpliwy“, „wynik ujemny“.

XV. Dla zwierzęcia, które nie posiada dowodu tożsamości, badający lekarz weterynaryjny (absolwent) wystawia zaświadczenie, że zwierzę było poddane badaniu i malleinizacji. Zaświadczenie to winno być zaopatrzone podpisem lekarza wete-

rynaryjnego (absolwenta) i datą przeprowadzonej malleinizacji.

XVI. Dowody tożsamości koni, względnie zaświadczenia o malleinizacji, należy zatrzymywać do dnia następnego t. j. do czasu sprawdzenia wyników malleinizacji, poczem dowód względnie zaświadczenie, po dokonaniu adnotacji o wyniku malleinizacji, np. „malleinizacja dokonania dnia... wynik dodatni“ (resp. wątpliwy lub ujemny) i podpisaniu przez lekarza weterynaryjnego (absolwenta) wręcza się posiadaczowi zwierzęcia.

W razie poddania zwierzęcia, reagującego dodatnio lub wątpliwie, obserwacji w celu dalszych badań — w dowodzie tożsamości (w rubryce „wynik oględzin sanitarnych“), względnie na odwrotnej stronie zaświadczenia, powiatowy lekarz weterynaryjny wpisuje czerwonym atramentem: datę rozpoczęcia obserwacji, datę ukończenia i wynik, potwierdzając to swym podpisem i odciskiem pieczęci urzędowej.

Dowody tożsamości zwierząt zabitych, po wpisaniu odnośnej adnotacji, należy zwrócić zarządowi gminy.

XVII. Zwierzęta, które nie zostały doprowadzone do badania i malleinizacji lub do sprawdzenia jej wyników, jak również zwierzęta, podlegające dalszemu badaniu, powiatowy lekarz weterynaryjny umieszcza w liście badań, odnotowując wszelkie dane potrzebne do dalszych badań, oraz poddaje je dalszemu badaniu rozpoznawczemu, rozpoczynając od pobrania krwi i malleinizacji podskórnej.

XVIII. Każda grupa, dokonywająca badania względnie sprawdzania wyników, jest zaopatrzona w 3 pieczęcie, a mianowicie:

1. „Malleinizacja dokonana w dniu . . . . 193 . . r. — wynik ujemny“.

2. „Malleinizacja dokonana w dniu . . . . 193 . . r. — wynik dodatni“.

3. „Malleinizacja dokonana w dniu . . . . 193 . . r. — wynik wątpliwy“.

XIX. Próby krwi, łącznie z listami badań, winny być przesyłane bezpośrednio do Weterynaryjnej Pracowni Rozpoznawczej.

XX. Zwierzęta jednokopytowe, nowoprowadzone na teren zbadany, podlegają również natychmiastowemu badaniu, jeżeli nie były malleinizowane zupełnie, lub też od czasu ostatniej ich malleinizacji upłynęło więcej, niż 6 tygodni.

(—) Marczewski

Lek. wet. i mg. praw

Główny Inspektor Weterynarji.

POZA WYŻEJ WYMIENIONEMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE:

Ustawa konstytucyjna z dnia 23 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. z dn. 24.IV.1935 r. Nr. 30, poz. 227).

Rozporządzenie Ministra skarbu z dnia 26 kwietnia 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. z dn. 1.V. 1935 r. Nr. 32, poz. 233).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 kwietnia 1935 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych, wydane co do §§ 25, 30, 49, 51, 131, 158 ust. 4, 162 ust. 1, 165 ust. 3, 176 ust. 3, 180, 196 ust. 2, 305, 318 ust. 3, 318a, 326, 327 i 329a ust. 1 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i co do §§ 25, 30, 48, 49, 51, 158 ust. 4, 162 ust. 1, 165 ust. 3, 176 ust. 3, 196 ust. 2, 247, 249, 252, 304, 305, 318 ust. 3, 318a oraz 329a ust. 1 i 2 — w porozumieniu z Ministrem przemysłu i Handlu (Dz. U. R. P. z dn. 4.V.1935 r. Nr. 33, poz. 235).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 kwietnia 1935 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. z dn. 4.V.1935 r. Nr. 33, poz. 237).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słodu (Dz. U. R. P. z dn. 4.V.1935 r. Nr. 33, poz. 238).

Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 maja 1935 r. w sprawie przyznania niektórym funkcjonarjuszom administracji lasów państwowych prawa bezpłatnego pasania inwentarza w lasach państwowych (Monitor Polski z dn. 10.V.1935 r. Nr. 108, poz. 141).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 maja 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie planu umorzenia obligacji serji pierwszej 5% państwowej renty ziemskiej (Dz. U. R. P. z dn. 23.V.1935 r. Nr. 37, poz. 261).

Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 maja 1935 r. o utworzeniu Zarządu Państwowej Destylarni Żywicy w Zagórzu oraz Zarządów Tartaków Państwowych w Bydgoszczy i Parciakach (Monitor Polski z dn. 27.V.1935 r. Nr. 121 poz. 153).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 maja 1935 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. z dn. 3.VI. 1935 r. Nr. 39 poz. 272).

Warszawskie Zakłady Graficzne, Wilcza 60, tel. 893-47.